

(18.8. - 26.8. 2006) Barbariga

Onen zaslíbený den 18.8., respektive zaslíbený večer vyjel v 20:00 (+/- morkovského času, ale spíše "+") „náš“ autobus z Morkovic. Když jsme ho zprvu zpatřili, nemohli jsme uvěřit, že v té popelnici (jak pan Legát trefně poznamenal), jež držela snad jen s pomocí textu nalepeného na vzdušném plechu, máme dojet alespoň k hraničnímu přechodu.

Ovšem ukázalo se, že naše první dojmy byly nespravedlivé, profesionalita našich řidičů nás vždy vyvedla z nesnází a malou nedokonalostí potvrzující pravidlo byl jen stolek neustále dokazující zemskou gravitaci a tím tedy narušující pokojnou cestu spících i nespících členů i nečlenů sboru. Dodržoval se – tedy snad - směr Mikulov, Vídeň atd. až jsme dorazili na konec naší pouti... tím bylo vysněné apartmánové městečko Barbariga.

Ubytování nabralo v jednom okamžiku sice "akčnějšího" rázu, nicméně nakonec byly ještě všichni spokojeni, že mají vůbec kde spát :-). Nedělní ráno bylo mokré, podle zdejších zvyklostí to ale zřejmě nic neznamenalo a během pár minut se dalo opět vyjít na pláž. Další dny až do soboty byly tráveny individuálně na pláži, krom společného výletu do Puli, města asi 22km od naší osady. Tak tedy po spatření majestátného kolosea a kostela jsme se vraceli do našich dočasných domovů, ať už se jelo běžným způsobem nebo originální zpátečkou.

Večerním programům náleží vlastní odstavec, a u nich je jednou z nejpodstatnějších věcí objev, o který se zasloužili mj naši bezměrovští členové zájezdu, a tím unikátem byl číšník řečený Franta, který nám pak denně donášel Margaritu (řeč je pochopitelně o pizze). Byl nekonfliktní a ani z naší strany se nenaskytla žádné nedorozumění, až na podrážděnou reakci (cituji: "tak to posral...") našeho Ondry, který však pouze naznačoval malé množství ledů, vyskytujících se v našich pohárcích. Jenom dodnes nevíme z Frantovi nejasné odpovědi, zda je na chorvatských bankovkách skutečně Lenin. Pak obvykle následovaly romantické procházky po pláži, sledování hvězd, přičemž spekulaci o měsíci poeticky uzavřel výše uvedený trefný komentátor. Jistá skupina lidí si také díky své obětavosti a všímavosti brzy uvědomila, že koexistujeme i s jedinci, kteří nemohou dodržovat zdravý životní styl, ať už z jakýchkoli psychických důvodů, a proto přispěla jednomu takovému životem ochuzovanému člověku darem celou bednou zdravé výživy (už v poněkud tekutém stavu) a z vlastních nákladů se po další dny vynasnažila o stálý přísun – dietnějších – darů. Velký úspěch měla také nevinná hra na tichou poštu, většinou se zaobírající standartním tématem.

Pak přišla sobota – a v rámci zpáteční cesty zastávka v Rovinju, dalším atraktivním městě. Poněkud větší zbytek cesty probíhal relativně, podle jednotlivých zájmů ostatních, protože jak kdo měl zálibu ve filmech provázejících jízdu.

To byl konec letošního putování na jih, snad nikdo nebyl vyloženě nespokojen. Naopak předpokládám, že to nikdo z nás nebude považovat za ztracený čas.

Markéta a Tonda Navrátilovi